

ΛΙΝΤΑ ΤΣΑΠΜΑΝ

Ο
ΜΥΣΤΙΚΟΣ
ΚΗΠΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Μυστικός Κήπος**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Secret Garden

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Λονδίνο 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Linda Chapman

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© STUDIOCANAL S.A.S., 2020

Βασισμένο στο κινηματογραφικό σενάριο του Jack Thorne,

και το πρωτότυπο μυθιστόρημα της Frances Hodgson Burnett.

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd., 2020

© Psychogios, translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd.

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3441-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3442-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: | Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΙΝΤΑ ΤΣΑΠΜΑΝ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Θόρυβοι μες στη νύχτα

Η ΜΕΡΙ ΛΕΝΟΞ δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ο μεγάλος ανεμιστήρας στο ταβάνι περιστρεφόταν αργά, ωστόσο η υπερβολική ζέστη δεν την άφηνε να αισθανθεί άνετα. Έξω, στη σκοτεινή ινδική νύχτα, το τερέτισμα και ο βόμβος των εντόμων έπνιγαν δυνατές φωνές ανθρώπων.

Οι υπηρέτες κάνουν πολύ θόρυβο απόψε, σκέφτηκε η Μέρι. Γιατί δεν τους λέει ο μπαμπάς να ησυχάσουν; Ανακάθισε στο κρεβάτι και έσπρωξε πίσω από τ' αυτιά τα μαλλιά της, που έφταναν μέχρι το πιγούνι. Κατόπιν έπιασε την κούκλα της, η οποία ήταν φτιαγμένη από κουρέλια.

«Τζεμίμα, εσύ μπορείς να κοιμηθείς;» ψιθύρισε. Η Τζεμίμα της ανταπέδωσε το βλέμμα.

Στη Μέρι άρεσε να προσποιείται ότι η Τζεμίμα καταλάβαινε τα πάντα, επειδή όταν της μιλούσε και της διηγιόταν ιστορίες η ίδια αισθανόταν λιγότερη μονα-

ξιά και βαρεμάρα. Δεν είχε ούτε αδελφούς ούτε αδελφές, και οι υπηρέτες –με εξαίρεση την *αγιά*, την Ινδή νταντά της– κρατούσαν την απόστασή τους. Δεν της επιτρεπόταν να παίζει συχνά έξω από το σπίτι, μια και ο ήλιος ήταν πολύ δυνατός. Η δουλειά του πατέρα της δεν του άφηνε χρόνο να παίζει μαζί της όσο εκείνη θα ήθελε, ενώ η μητέρα της... Η Μέρι δάγκωσε τα χείλη. Ήξερε ότι η μητέρα της δεν τη συμπαθούσε. Μερικές φορές η Μέρι υποψιαζόταν ότι τη μισούσε κιόλας.

Λοιπόν, κι εγώ τη μισώ εξίσου, σκέφτηκε σμίγοντας τα φρύδια.

Μια κραυγή ακούστηκε κάπου μέσα στην έπαυλη και ύστερα κάτι να σπάει και μια πόρτα να κλείνει με δύναμη. Η Μέρι ένιωσε ένα ρίγος τρόμου να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά της και κοίταξε την πόρτα του υπνοδωματίου. Τι συνέβαινε;

Είχε ακούσει τον πατέρα της να λέει στους φίλους του ότι αυτό τον καιρό γίνονταν πολλές μάχες στην Ινδία. Η Μέρι δεν καταλάβαινε ακριβώς την κατάσταση που επικρατούσε, όμως της φαινόταν πως οι Ινδοί δεν ήθελαν πια τους Άγγλους στη χώρα τους και προσπαθούσαν να τους διώξουν. Ο μπαμπάς και οι φίλοι του συζητούσαν για τις μάχες στους δρόμους. Όμως σίγουρα οι δρόμοι αυτοί βρίσκονταν πολύ μακριά, σε άλλες πόλεις. Οι Ινδοί υπηρέτες που δούλευαν για την

οικογένεια Λένοξ υπάκουαν σε ό,τι τους έλεγαν, οπότε η Μέρι δεν μπορούσε να τους φανταστεί να μπλέκονται σε μάχες. Όχι, ήταν ασφαλής εκεί. Τίποτε κακό δε θα της συνέβαινε.

Προσπαθώντας να αγνοήσει τους πνιχτούς κρότους, τους θορύβους από πράγματα που έσπαζαν και τις δυνατές φωνές έξω από το δωμάτιό της, άρχισε να χαϊδεύει τα μαλλιά της κούκλας.

«Φοβάσαι, Τζεμίμα;» της ψιθύρισε. «Να μη φοβάσαι. Είναι απλώς οι μεγάλοι και συμπεριφέρονται όπως συμπεριφέρονται οι μεγάλοι. Θέλεις να σου πω μια ιστορία για να νιώσεις καλύτερα;»

Άναψε ένα φανάρι, εγκατέλειψε το κρεβάτι της και μετέφερε τη Τζεμίμα στη φωλιά που είχε φτιάξει με μαξιλάρια και ριχτάρια στη μέση του δωματίου. Άρχισε να της διηγείται μια από τις αγαπημένες της ιστορίες, αναπαριστώνοντας τους χαρακτήρες με τις σκιές των χεριών της στον τοίχο ενόσω μιλούσε. Επρόκειτο για ιστορία την οποία της είχε αφηγηθεί η αγιά της, για ένα αγόρι το οποίο λεγόταν Ράμα και ένα κορίτσι που λεγόταν Σίτα. Ήταν ερωτευμένοι, όμως μια μέρα ένας κακός δαίμονας απήγαγε τη Σίτα και την πήρε μακριά. Στις ιστορίες της αγιάς πρωταγωνιστούσαν πάντα θεοί και δαίμονες, μάγια και συναρπαστικές εξελίξεις.

Όταν η Μέρι έφτασε στο τέλος, οι θόρυβοι απ' έξω είχαν πια σταματήσει και τα βλέφαρά της βάρυναν.

«Ο Ράμα κόντευε σχεδόν να φτάσει τον δαίμονα και τη Σίτα, όμως τότε ο δαίμονας έριξε φωτιά και τον παγίδευσε στις φλόγες», είπε και χασμουρήθηκε. «Ευτυχώς, ο θεός της φωτιάς, ο Άγκνι, παρακολουθούσε από ψηλά τι γινόταν και χώρισε τις φλόγες στα δύο, κουβαλώντας τον Ράμα μαζί του στα σύννεφα. Έπειτα ξεκίνησαν οι δυο τους να ψάχνουν –να ψάχνουν για πάντα– την αγαπημένη του Ράμα», είπε, ολοκληρώνοντας την ιστορία.

Φυσώντας το κερί, η Μέρι έσβησε το φανάρι και βυθίστηκε στα μαξιλάρια με την Τζεμίμα στην αγκαλιά της. Οι βλεφαρίδες της τρεμόπαιζαν και, μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, είχε αποκοιμηθεί.

Καταπράσινο βρεγμένο γρασίδι... Παρτέρια γεμάτα ροζ, λιλά και μπλε λουλούδια... Δέντρα με τα κλαδιά τους καλυμμένα από άνθη... Η Μέρι έτρεχε στο μονοπάτι με τ' αγάλματα... Κάποιος μεγάλος τής κρατούσε το χέρι. Γελούσε, πρόσεχε μη σκοντάψει και πέσει, και αισθανόταν χαρούμενη, θαυμάσια και απόλυτα ευτυχισμένη...

Σιγά σιγά, η Μέρι άρχισε να ξυπνά. Για μερικές στιγμές προσπάθησε να διατηρήσει στον νου της το γνώριμο πια όνειρο, ωστόσο, όπως πάντα, εκείνο ξεθώριασε και χάθηκε. Ο ονειρικός κήπος έδειχνε πολύ διαφορετικός απ' οποιονδήποτε είχε δει στην πραγματικότητα, όμως της φάνταζε τόσο αληθινός και πάντοτε αισθανόταν χαρούμενη όταν βρισκόταν εκεί. Αναστέναξε και έτριψε τα μάτια της. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ήταν πως τα παντζούρια έστεκαν ακόμη ανοιχτά και είχε πολύ φως έξω. Ο ήλιος πλημμύριζε το δωμάτιο μπαίνοντας από το παράθυρο. Η κοιλιά της Μέρι γουργούρισε. Πού βρισκόταν η αγιά της; Γιατί δεν της είχε φέρει πρωινό;

Πεινασμένη και νευριασμένη, ανασηκώθηκε στη φωλιά της. «Αγιά!» φώναξε. Προς έκπληξή της, η πόρτα δεν άνοιξε, όπως περίμενε, για να φανερώσει το καλοσυνάτο πρόσωπο της αγιάς. Ακόμη πιο τσατισμένη, η Μέρι φώναξε δυνατότερα: «Αγιά! Πού είσαι; Πέρασε η ώρα και δεν έχω καν ντυθεί!» Η φωνή της έγινε σχεδόν τσιρίδα. «ΑΓΙΑ!»

Η Μέρι περίμενε. Και πάλι δεν εμφανίστηκε κανείς. Άραγε τι συνέβαινε; Στο σπίτι επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Πράγμα ιδιαίτερα περίεργο, συνειδητοποίησε. Συνήθως άκουγε τους υπηρέτες να πηγαινοέρχονται κάνοντας δουλειές. Ανησυχία την κυρίευσε καθώς

θυμήθηκε τους θορύβους της προηγούμενης νύχτας.

«Μήπως... Μήπως να βγούμε και να ψάξουμε αν βρίσκεται κανείς εδώ; Τι λες, Τζεμίμα;» Προσπαθούσε να ακούγεται θαρραλέα, ωστόσο η φωνή της έτρεμε. «Ναι, καλή ιδέα», συνέχισε. «Μη φοβάσαι. Θα σε προσέχω εγώ. Θα πάμε να βρούμε τον μπαμπά κι εκείνος θα μας πει πού είναι η αγιά».

Μόλις άνοιξε την πόρτα του δωματίου της, κοντοστάθηκε. Ο διάδρομος βρισκόταν σε κατάσταση χάους. Κάποιος είχε ξεκρεμάσει τις εικόνες από τους τοίχους και πλέον ήταν πεταμένες στο πάτωμα χωρίς τα χρυσά κάδρα τους. Με την καρδιά της να χτυπά δυνατά, άρχισε να προχωρά βιαστικά στην υπόλοιπη έπαυλη. Σε κάθε δωμάτιο, τα ίδια – κουρτίνες έλειπαν, μπιμπελό σπασμένα στο δάπεδο, μεγάλο μέρος των επίπλων εξαφανισμένο και, στην κουζίνα, τα ντουλάπια ανοιγμένα και τα ράφια άδεια. Οτιδήποτε είχε γίνει άφαντο και, το χειρότερο όλων, στο σπίτι δεν υπήρχε ψυχή.

«Μπαμπά; Αγιά;» ψέλλισε αναστατωμένη και έσπρωξε τη δίφυλλη πόρτα της βεράντας ν' ανοίξει. Ο ήλιος έλαμπε, όμως και ο κήπος ήταν το ίδιο έρημος με το σπίτι. Η Μέρι έσφιξε πάνω της την Τζεμίμα.

«Πού χάθηκαν όλοι;» ψιθύρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Μακρύ ταξίδι

Η ΜΕΡΙ καθόταν σ' ένα ξύλινο παγκάκι στο κατάρωμα του τεράστιου πλοίου ενόσω εκείνο διέσχιζε τον απέραντο ωκεανό, αφήνοντας πίσω την Ινδία και ταξιδεύοντας με προορισμό την Αγγλία. Με την πλάτη της στητή, κοιτούσε σιωπηλή τον ουρανό και κρατούσε στα χέρια της την Τζεμίμα. Εκεί κοντά, κάμποσα παιδιά χαλούσαν τον κόσμο παίζοντας στο κατάστρωμα, ωστόσο η Μέρι δε συμμετείχε στο παιχνίδι τους. Είχαν περάσει αρκετές εβδομάδες από τη μέρα που ξύπνησε και βρήκε το σπίτι της λεηλατημένο, κι όμως της φαινόταν σαν να συνέβη πριν από μια αιωνιότητα.

Για δύο ολόκληρες μέρες κανείς δεν είχε εμφανιστεί στο σπίτι, ώσπου ήρθε ένα ζευγάρι Άγγλων αξιωματικών. Έμειναν έκπληκτοι όταν τη βρήκαν εκεί –βρόμικη, πεινασμένη, διψασμένη– και τη μετέφεραν στο νοσοκομείο. Τους ρώτησε πού ήταν ο πατέρας και η μη-

τέρα της, όμως της απάντησαν μονάχα να είναι καλό κορίτσι και να μην ανησυχεί. Μια νοσοκόμα τής έδωσε να φάει και να πιει, και τη βοήθησε να πλυθεί και να ντυθεί με καθαρά ρούχα. Στη συνέχεια, την εξέτασε γιατρός. Ούτε η νοσοκόμα ούτε ο γιατρός μπόρεσαν ν' απαντήσουν στα ερωτήματα του κοριτσιού για τους γονείς της.

Μετά την εξέταση, την άφησαν να περιμένει σε μια μικρή αίθουσα. Ενώσω αναρωτιόταν πότε θα ερχόταν ο μπαμπάς να την πάρει σπίτι και τι θα έλεγε όταν ανακάλυπτε ότι όλοι οι υπηρέτες είχαν εξαφανιστεί, άκουσε τους δύο αξιωματικούς να συνομιλούν στο διπλανό δωμάτιο.

«Τι άσχημη κατάσταση κι αυτή...» είπε ο ένας με σοβαρό τόνο. «Κακόμοιρο παιδί. Μακάρι να είχαμε στείλει την οικογένεια σε ασφαλές μέρος προτού γίνει το κακό. Η επιδημία της χολέρας δε θα μπορούσε να τους βρει σε χειρότερη στιγμή».

Η Μέρι τέντωσε τ' αυτιά της. Ήξερε πως η χολέρα ήταν ασθένεια η οποία σκότωνε πολλούς ανθρώπους, μα τι σχέση είχε με τη δική της οικογένεια;

«Ο γιατρός μ' ενημέρωσε ότι η χολέρα χτύπησε τη μητέρα του κοριτσιού πολύ ξαφνικά. Ο πατέρας την έφερε εδώ βιαστικά μες στη νύχτα, όμως ήταν ήδη πολύ αργά», συνέχισε ο πρώτος αξιωματικός.

Η Μέρι πάγωσε. Κακό προαίσθημα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της. Ήταν ήδη πολύ αργά για τι;

«Η μητέρα της πέθανε το ίδιο βράδυ και ο πατέρας της το επόμενο πρωί».

Η καρδιά της Μέρι άρχισε να χτυπά τόσο γρήγορα, που νόμισε ότι θα ξεριζωνόταν από το στήθος της. *Η μητέρα της και ο μπαμπάς... και οι δύο νεκροί;* Της κόπηκε η ανάσα. Όχι, δε γινόταν να 'ναι νεκροί. Δεν ήταν δυνατό! Κι όμως, όσο προσπαθούσε να χωνέψει την πληροφορία, ήξερε με μια φρικτή βεβαιότητα που τη συνέθλιβε ότι πρέπει να ήταν αλήθεια. Οι αξιωματικοί δε θα έκαναν λάθος για κάτι τέτοιο. Της ξέφυγε ένας λυγμός, τρέμουλο και πνιχτό κλάμα ταυτόχρονα.

Άκουσε ήχο βημάτων και ένας από τους αξιωματικούς πρόβαλε στην πόρτα.

«Θεέ μου. Η μικρή είναι εδώ», είπε και καθάρισε αμήχανα τον λαιμό του. Ολοφάνερα δεν είχε ιδέα πώς να παρηγορήσει ένα δεκάχρονο κορίτσι.

Ο σύντροφός του εμφανίστηκε κι εκείνος.

«Τι στο καλό θα την κάνουμε; Δεν μπορεί να μείνει εδώ».

Η Μέρι σήκωσε τα δακρυσμένα μάτια της και είδε τον πρώτο αξιωματικό να κοιτά τις σημειώσεις του.

«Έχει έναν θείο στην Αγγλία ο οποίος είναι χήρος»,

αποκρίθηκε. «Θα τη στείλουμε πίσω με το καράβι, μαζί με τα άλλα παιδιά».

Έκτοτε, μετέφεραν τη Μέρι εδώ κι εκεί σαν δέμα που κανείς δεν ήθελε. Φεύγοντας από το νοσοκομείο, την έστειλαν να μείνει μ' έναν ιερέα, τον κύριο Κρόφορντ, ο οποίος ζούσε με τη γυναίκα του και τα πέντε παιδιά τους. Άκουγε τους μεγάλους γύρω της να λένε ότι θα 'ταν καλύτερα για την ίδια να βρίσκεται κοντά σε άλλα παιδιά, όμως δεν καταλάβαινε γιατί. Δεν ήθελε να παίζει με τα παιδιά του Κρόφορντ. Ήταν μικρότερα από εκείνη και συνέχεια τη ρωτούσαν για τους γονείς της και πώς πέθαναν. Ένωθε δυστυχισμένη και δεν τους απαντούσε. Όσπου τελικά έχασε την ψυχραιμία της, έσκισε τη ζωγραφιά που της χάρισε το μικρότερο από τα παιδιά και τους έβαλε τις φωνές, λέγοντάς τους να την αφήσουν στην ησυχία της.

Έπειτα από αυτό το επεισόδιο την απέφευγαν, παρακολουθώντας την εξ αποστάσεως σαν να 'ταν κάποιο παράξενο, άγριο ζώο. Δεν την ένοιαζε. Η Μέρι αισθανόταν πως τίποτα δε θα την ένοιαζε πια.

Είχε ακούσει τον ιερέα και την παχουλή, καλοσυ-

νάτη γυναίκα του να ψιθυρίζουν μεταξύ τους για την ίδια: «Κακόμοιρο παιδί... Τον ενημέρωσαν ήδη στην Αγγλία... Ξέρεις, είναι θείος της εξ αγχιστείας... Ήταν παντρεμένος με τη δίδυμη αδελφή της μητέρας της, η οποία πέθανε πριν από χρόνια... Τι τραγωδία τού έτυχε, του δύστυχου... Αλλά είναι ο μόνος εν ζωή συγγενής της... Πρέπει να δεχτεί να την αναλάβει, είτε του αρέσει είτε όχι...»

Τελικά, έφτασε τηλεγράφημα με τα νέα.

«Το πλοίο που θα σε πάει στην Αγγλία σαλπάρει αύριο», ενημέρωσε τη Μέρι η κυρία Κρόφορντ. «Ο θείος σου, ο κύριος Κρέιβεν, ο οποίος ήταν παντρεμένος με τη θεία σου την Γκρέις, δέχτηκε να σε αναλάβει και να ζήσεις μαζί του. Μένει στο Γιόρκσαϊρ, στην έπαυλη Μισελθγουέιτ. Είσαι τυχερή, Μέρι. Ο θείος σου είναι πλούσιος».

Η Μέρι ξεροκατάπιε. Πώς μπορούσε να την αποκαλεί τυχερή η κυρία Κρόφορντ; Οι γονείς της ήταν νεκροί και η ίδια έπρεπε να πάει να ζήσει μαζί με κάποιον γέρο θείο της στο απαίσιο σπίτι του σε μια ξένη χώρα! Τα μάτια της άρχισαν να δακρύζουν, όμως αποφάσισε ότι δε θα έκλαιγε μπροστά στους Κρόφορντ. Δε θα έβαζε τα κλάματα μπροστά τους!

Δαγκώνοντας τα χείλη της, έγνεψε «εντάξει» με το κεφάλι και ανέβηκε τις σκάλες. Φτάνοντας στο δωμά-

τιό της, έκλεισε την πόρτα και ρίχτηκε στο κρεβάτι, πνίγοντας το κλάμα της στο μαξιλάρι.

Το καράβι το οποίο μετέφερε τη Μέρι από τη Βομβάη στην Αγγλία ήταν γεμάτο κόσμος και ως εκ τούτου επικρατούσε πολύς θόρυβος. Ανάμεσα στους επιβάτες βρίσκονταν και πολλές οικογένειες – όλες τους επέστρεφαν στην Αγγλία εξαιτίας των αναταραχών στην Ινδία. Η Μέρι ήταν υποχρεωμένη να τρώει με τα άλλα παιδιά και να υπακούει σε ό,τι της έλεγαν. Μισούσε τα πάντα – το φαγητό ήταν απαίσιο και έβρισκε τα παιδιά γύρω της αγενή και ενοχλητικά. Την πρώτη μέρα, έσπρωξε το πιάτο της.

«Δεν τρώγεται αυτή η αηδία!» είπε.

Το ατημέλητο αγόρι που καθόταν δίπλα της άρπαξε το πιάτο και άδειασε το φαγητό στο δικό του.

Η Μέρι τον κοίταξε εξοργισμένη.

«Δε σου έδωσα την άδεια να το κάνεις αυτό!»

«Ούτε και μου το απαγόρευσες», απάντησε το αγόρι. «Αν δε θέλεις να το φας εσύ, θα το φάω εγώ».

«Δεν καταλαβαίνεις τίποτα», αναφώνησε η Μέρι. «Χρειάζομαι καλύτερο φαγητό από αυτό. Έχω χάσει τους γονείς μου».

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους.

«Όλοι χάσαμε, κοπελιά».

Η Μέρι τον παρακολούθησε να καταβροχθίζει το φαγητό της. Δεν της άρεσε και πολύ, όμως ήταν ο μόνος που της είχε μιλήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

«Μήπως... Μήπως θα ήθελες να σου πω μια ιστορία;» ρώτησε διστακτικά.

Εκείνος της έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα.

«Όχι, δεν είμαι δα κανένα παιδάκι». Κατόπιν σηκώθηκε και κάθισε παραπέρα, αφήνοντάς τη μόνη. Από τότε δεν είχε ανταλλάξει κουβέντα σχεδόν με κανέναν.

Αφήνοντας το παγκάκι, η Μέρι κατευθύνθηκε προς την πλαϊνή πλευρά του πλοίου. Σιδερένιο κιγκλίδωμα περιέβαλλε το κατάστρωμα, ενώ κάτω φούσκωνε ο βαθύς μπλε ωκεανός. Σήκωσε την Τζεμίμα στο ύψος των ματιών της. Ίσως αν της διηγιόταν μια από τις ιστορίες της αγιάς της να ξέφευγε απ' όλα όσα έγιναν και να ξεχνούσε τα πάντα. Αυτός ήταν πάντα ο τρόπος με τον οποίο τα έβγαζε πέρα όταν η μητέρα της δεν ήθελε να τη δει ή όποτε ο μπαμπάς της ήταν πολύ απασχολημένος για να παίξει μαζί της.

«Θα σου αφηγηθώ μια ιστορία, Τζεμίμα», είπε. «Όπως ακριβώς έκανα όταν ήμασταν σπίτι. Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε ένας Άρχοντας των Θαλασσών. Τον έλεγαν Βαρούνα και... και...» Οι λέξεις έδει-

χαν να σβήνουν απ' το μυαλό της. Παρ' όλα αυτά, δοκίμασε να συνεχίσει. «Ο Βαρούνα ήταν πανίσχυρος. Ήταν...» Κόμπιασε. Μάταια προσπαθούσε. Το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν το σπίτι της. «Δεν έχω πια σπίτι. Έτσι δεν είναι, Τζεμίμα;» ψιθύρισε. «Δεν ανήκω πουθενά και σε κανέναν».

Αισθάνθηκε έναν πόνο σαν μαχαιριά καθώς κοίταζε το ανέκφραστο πρόσωπό της. Η Τζεμίμα ήταν απλώς μια κούκλα, όχι φίλη της. Μόνο τα παιδιά έπαιζαν με κούκλες, και τα παιδιά έπρεπε να τρώνε ό,τι τους έδιναν και να υπακούν όταν τους έλεγαν να κάνουν ησυχία. Τα παιδιά ήταν φορτία που τα μετέφεραν από τόπο σε τόπο, τα παιδιά έπρεπε να κάνουν όσα διέταζαν οι μεγάλοι. Ξαφνικά, η Μέρι πήρε την απόφασή της.

«Δεν είμαι παιδάκι», είπε αγριεμένη. «Όχι πια».

Και άφησε την Τζεμίμα από τα χέρια της. Μόλις η κούκλα έπεσε στο νερό, η Μέρι ταραχτήκε. Τι είχε κάνει; Η Τζεμίμα επέπλευσε στην επιφάνεια για μερικές στιγμές. Το βλέμμα της καρφώθηκε στη Μέρι για μια τελευταία φορά κι έπειτα τα κύματα την παρέσυραν στον βυθό.

Ένωσε έναν κόμπο να σφίγγει τον λαιμό της, μα τον κατάπιε. *Τέρμα τα δάκρυα*, είπε στον εαυτό της. Ανασήκωσε το πιγούνι και το βλέμμα της έγινε σκλη-

ρό. Δε θα έβαζε ξανά τα κλάματα – ούτε τώρα ούτε ποτέ.

Σταυρώνοντας τα χέρια, απομακρύνθηκε από το κιγκλίδωμα και αισθάνθηκε, θαρρείς, το λουκέτο της ραγισμένης της καρδιάς να κλειδώνει.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Η Μέρι Λένοξ πηγαίνει να ζήσει με τον θείο της, Άρτσιμπαλντ Κρέιβεν, και την οικονόμο του, κυρία Μέντλοκ, στην έπαυλή του στο Γιόρκσαϊρ. Εκεί συναντά τον ξάδελφό της, Κόλιν, και μαζί ανακαλύπτουν έναν θαυμαστό μυστικό κήπο, ένα μαγικό μέρος που θα αλλάξει για πάντα τη ζωή τους.

Το κλασικό μυθιστόρημα της Φράνσις Χόντγκσον Μπερνέι μεταφέρεται στη μεγάλη οθόνη από τους παραγωγούς του Χάρι Πότερ και τον Πάντινγκτον για να μαγέψει μικρούς και μεγάλους.

STUDIOCANAL

HEYDAY FILMS

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

Από 9 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24165